

EL POU... CALENT

revista amb safareig

EXTENSO SURTIDO EN GENEROS DE INVIERNO

Mercería Fortuny

Baños, 7

M. VERDAGUER

Electrodomésticos.

Taller: Radio TV.B/N.-Color

Peliculas todos tipos.

revelados en 24h

Proyectores y Filmadores.

Centro, nº1 Tel. 8714837-La Garriga

Baldich

CANALONES GRATINADOS

POLLO A L'AST

Baños, 54

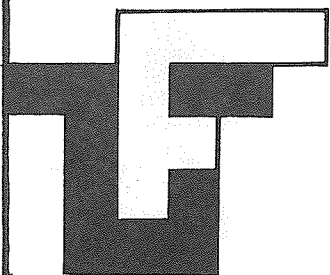
mm

mudanzas

musquera

POLIGONO INDUSTRIAL CONGOST

tapissats ferran

Taller:

Ramón Pareras, 5

Tel. 871 45 75

Particular:

Tel. 871 49 43

GiGi

Garden Shop

Baños, 6

La Garriga

La Vienesa

Banys, 26

Telèfon 871 46 87

LA GARRIGA

LANNY

LLENCERIA FINA

C/ CARDEDEU, 22

joguines el patufet

calàbria, 5
la garriga

TOCINERIA

Julia

Banys, 49

Tel 871 46 93

LA GARRIGA

EL POU... CALENT

revista amb safareig

COL·LABORADORS

Aurora Otero
Antoni Pardo
Aurelio Rodríguez
Esteve Mas
Glòria Font
Francesc Viñas
Joan Hernandes
Joan Cruells
Joan Garriga
Jordi Valls
Jaume Guardis
Josep Musquera
Josep Mas
Jordi Llimargues
Manuel Vilar
Matilde Martínez
Manuel Porter
Martí Sunyol
Pep Torra
Pep Miró
Quique Alcántara

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn, 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: 35 ptes.

Sumari

Poal, pàg. 3
Per què El Pou... Calent?, pàg. 4
Safareig, pàgs. 5, 6 i 7
Entrevista Comissió de Cultura, pàgs. 8 i 9
Informe, 12
Sexualitat, 14
Escaldades, 13
Esports, pàg. 15
Escola Nacional, 10 i 11

Dipòsit Legal B-37558-1978

POAL

La salutació als lectors de El Pou... Calent hauria de començar dient que volem entroncar amb tota una tradició periodística molt arrelada al nostre poble, però com que això ja surt més endavant ara ho passem de llarg.

La realitat propera i tangible és que El Pou... Calent va ésser engendrat fa molt poc temps, de nit i en grup.

Abans de poder fer-nos enrera ja va venir la primera falta: era un embaràs de dalt a baix. Com deiem l'embaràs ha durat poc, ni a setmesó no arriba. Potser se li notarà l'escarrement dels prematurs.

El part ha tingut problemes, com a la Seguretat Social, però pagant.

Ara ja el tenim a La Garriga, més content que un gínjol, potser perquè no sap el que li espera.

El seu organisme ha sortit una mica anàrquic, el que avui fa la bogada demà potser li tocarà fer de roba bruta. Com que és El Pou... Calent qui no vigili es pot escaldar. No patiu pas, però, que són escaldades amb aigua neta sense perill d'infecció.

Com serà la seva vida? No ho podem endevinar encara (no obstant, suposem que farà més tortes que la carretera de Samalús).

Això sí, li caldran vitamines en les més variades formes: la C de col·laboradors, la P de publicitat, la I d'imaginació, etc., el poble de La Garriga és l'única farmàcia on les pot trobar.

Tindrà molt de gust si veniu a fer la bogada al seu safareig i així el podreu conèixer millor.

Com morirà? Hi ha tantes maneres de fer-ho... De fàstic, de gana, d'avorriment, a cops, a disgustos... Qui no vulgui que es mori que l'ajudi a viure. Dit d'un altre manera: una subscripció no costa pas tant, home.

Els Bugaders

Estanc

La Plaça

LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES REGAL

Tel. 871 51 36 LA GARRIGA

PER QUÈ EL POU... CALENT?

Senzillament, perquè recorda una de les coses més populars, efectives i típiques de La Garriga.

Però hi ha alguna cosa més, com una mena de corrent subterrània que ens ve a dir que l'aigua calenta simbolitza també les virtuts i els defectes dels vilatans.

A l'entorn del pou calent, tot fent cua amb els característics carretons de mà plens de gibrells i de galledes, quantes pàgines s'hi han escrit de la història local! Quantes xafarderies i murmurations! Quants sentiments humanitaris! Quanta sinceritat i quanta hipocresia! Quants acudits!

Però l'aigua calenta, amb les seves virtuts meravelloses, ho neteja tot; i la vida sempre recomença. Perquè això sí que ho té la nostra aigua termal: la roba queda neta com mai si la hi renteu, gasteu el sabó que gasteu. I els dilluns, que era el dia de la bugada, hi havia llargues cues, perquè no havia de quedar gens de roba bruta.

Molta vida del poble s'ha forjat, doncs, a l'entorn d'aquesta institució del pou calent i com que aquesta revista vol ser precisament del poble i pel poble, què millor que ell sigui el melic.

Per altra banda, La Garriga té una certa tradició de tebior social. No se sap ben bé si és un vici o una virtut; ni violència, ni no violèn-

cia: tebior. Escatir si és un bé o un mal s'aparta del sentit d'aquestes ratlles. Apuntar-ho, però, em sembla interessant; com ho és el fet de que l'aparició d'«El Pou Calent» representa també una continuïtat.

Evidentment, La Garriga compta amb una certa història en el camp de les publicacions periòdiques. Els anys 1914-1915 aparegué una revista quinzenal, «El Xàfec», polèmica, i que denuncià amb sarcasme formes molt definides de l'Estructura socio-política d'aquell moment en el poble. No pogué morir de mort natural i el seu fundador hagué de fugir del poble. Molts anys després, l'any 1931, aparegué «El Congost», d'un contingut intel·lectual més sòlid i una línia ideològica cristiana i catalanista; tampoc morí de mort natural; l'assassinà la guerra civil. En fou, en certa manera, una reencarnació el FULL (a través del seu difícil itinerari de postguerra) i que durà des del 1939 al 1977. Aquest sí que morí de mort natural.

Però el poble vol una revista; nova gent reemprèn la tasca i llença al carrer «El Pou Calent». Benvingut!, perquè ell representa també una virtut: la continuïtat.

I, a més, una revista sempre és un símbol de vitalitat, de cultura, de civisme.

Martí Sunyol

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava

LA GARRIGA

FOC SENYORIAL

La Garriga no ha estat mai un poble vulgar sinó bressol de la més alta distinció. A l'estiu vam tenir incendi forestal, com a tot arreu, però el vam apagar amb aigua mineral. De Fournier, naturalment.

VAGA JUSTIFICADA

El C.P.C.T. (Comitè Pro Contaminació Total) està francament preocupat per la fase de contradiccions internes que està travessant.

Davant el rumor de la possible instal·lació d'una central nuclear a La Garriga els neutrons han amenaçat de declarar-se en vaga si se'ls obliga a ésser refrigerats amb les aigües del Congost.

«No podem permetre tal vexació», ha declarat al nostre corresponsal, un vell líder neutrònic supervivent d'Hiroshima.

En aquestes condicions no es descarta la possibilitat que l'Ajuntament estigui disposat a accelerar els tràmits per a col·locar la depuradora.

LA GUERRA CIVIL A LA GARRIGA

En Joan Garriga, va presentar una ponència sobre La Guerra Civil a La Garriga, a la Secció d'Estudis de l'Associació Cultural de Granollers. L'estudi l'ha realitzat a partir de documentació guardada a l'Arxiu Municipal i les publicacions de l'època «El Congost» i «L'Unió».

PLANTAR CARA AL TEMPS

El dissabte 30 de setembre i el diumenge 1 d'octubre, es va reposar al Patronat l'obra de J. M. Folch i Torres, «D'aquesta aigua no en beuré», pel quadre escènic antic de l'entitat. La primera cosa que s'ha de subratllar d'aquesta reposició és que la majoria dels actors foren els qui l'estrenaren a La Garriga pels anys cinquanta. El motiu de la representació ve assenyalat en els Fulls de propaganda: l'adhe-

sió a la campanya «salvem el Patronat».

Intentar una represa com aquesta —sigui per salvar el Patronat o no— pot abocar cap a una simple operació nostàlgica o a plantar cara al temps. En el cas que ens pertoca hi ha més del segon que del primer. La majoria dels components de l'antic quadre escènic són conscients que l'obra de Folch i Torres no ha aportat ni compta res en l'actual teatre català. «D'aquesta aigua no en beuré», com d'altres obres del mateix estil, eren l'única permissibilitat donada al teatre català de postguerra. Eren peces fàcils, de temes casolans; xopes de carrincloneria i conservadurisme, o es podia aspirar a gaire més, els anys cinquanta, sota un patronat parroquial, en l'escenari d'un poble. La reposició que comentem no es pot entendre sense saber el que representaven per a molts garriguencs els dissabtes i diumenges d'aquells anys.

Amb valentia, l'antic quadre escènic del Patronat, ha trepitjat l'escenari de nou i ens ha fet somriure. Ho ha aconseguit per dos camins complementaris: la seva presència a l'escenari (identificació garriguenc-actor) per l'elecció de l'obra (una «comèdia» avui inaguantable). Els actors que van avenir-se al joc demostraren —uns més que altres— els dots interpretatius sense caure en histrionismes. Ambdós, el públic —des de les butaques— i el quadre escènic —des de l'escenari— han intentat bufetejar el temps amb rialles. El fet, però, és irreplicable.

JUNTA DE PADRES

Con asistencia del Sr. Alcalde, se celebró el pasado 29 de septiembre una Asamblea de la A.P.A. del C. N. Ntra. Sra. de Puiggraciós. El punto principal del orden del día fue la renovación de la Junta por dimisión de la anterior, cansada de ser desoída en sus peticiones de vallado del recinto escolar, adcentamiento de patios y control de gastos de los fondos públicos en el Colegio, como problema básico.

Los asistentes apenas llegaron a un tercio de familias con hijos en la escuela, a pesar de la convocatoria en la que se encarecía la importancia de su asistencia.

Tras el largo escrutinio, del que salieron los diez miembros de la nueva Junta, se abrió un turno de ruegos y preguntas que lo único que dejó en claro fue la desinformación que la mayoría de los padres tienen de los problemas de la escuela. Esperamos que el presente número de «El Pou...» contribuya al conocimiento de estos problemas.

SE ORGANIZAN

Alumnos de 8.º curso del C. N. mantienen una parada en el mercadillo de los sábados, en la que venden objetos artesanales fabricados por ellos mismos, (cestos de mimbre, acericos, almohadillas, papeleras, cerilleros, etc.), para costearse la excursión de fin de curso. También mantienen una Guardería en los bajos de Can Sala, las mañanas de los sábados para que las señoras compren tranquilamente.

MÉS FEINA PER A EN MARTIN

Després de més de 4 anys d'espera, la Telefònica s'ha decidit a ampliar línies a la Garriga. Per a alguns garriguencs, s'haurà acabat de fer el via crucis a la recerca de la cabina no espatllada.

Això amplia les possibilitats professionals, sense haver d'emigrar, dels que hagin sentit la vocació d'escolta telefònic.

Si desitgeu un brillant futur per al vostre fill, no ho dubteu, demaneu informació sense compromís a:

Acadèmia El Guripa Audiovisual
Villa Martín
Madriscz

CASAL DELS AVIS - AVIS SENSE CASAL

El Casal dels Avis, construït per «la Caixa» a la Plaça del Silenci, no podrà ésser inaugurat tan aviat com tots voldríem. Sembla que l'Ajuntament no ha fet a temps tots els passos que calien per a cedir en propietat els terrenys a l'entitat constructora. Això retarda la tan esperada inauguració.

COMENÇAR LA CASA PER LA TEULADA

Sabíeu que a la Garriga han arribat un bidell, una secretària, taules, cadires i fins i tot pissarres per l'Institut... que no existeix?

Aquesta sorprenent història comença d'una manera ben poc original i alhora molt freqüent al nostre poble: les gestions per tal d'obtenir un Institut de BUP varen donar com a fruit l'esperança de que aquest curs comencés a funcionar una mena d'extensió de l'Institut de Granollers, només per tres grups de primer curs, als locals del segon pis de l'Ajuntament. Tot d'una manera provisional, a l'espera de la concessió i construcció d'un Institut definitiu.

Problemes burocràtics i d'organització i també la manca d'empenta per part dels garriguencs, han fet que, de moment, aquestes «classes» —com tantes altres coses— no es facin.

La manca de coordinació burocràtica, però, ha fet possible el prodigi: primer es va presentar a l'Ajuntament un bidell, més tard una secretària, uns dies després era un camió arribat de Madrid el que descarregava unes pissarres, un altre, dies més tard, taules i cadires. Ara només falten professors i alumnes. Arribaran pel mateix procediment?

Com que no sabem qui és el responsable d'aquesta estranya situació, volem agrair-li des d'aquestes línies la seva tan intel·ligent manera d'actuar i el seu profund coneixement de la idiosincràcia garriguenca. Al mateix temps, li suggerim que procedeixi així per tal de solucionar tota la pila de serveis dels quals estem mancats. Si un bidell i una secretària, taules i cadires poden ser l'origen d'un Institut, qui ens diu que una infermera i una farmaciola no poden ser l'origen de l'ambulatori. O un xòfer, el d'una ambulància?

Diuen que no es pot començar la casa per la teulada, però nosaltres creiem que potser a la Garriga serà l'única manera d'aconseguir alguna cosa. El bidell i la secretària seran sens dubte els qui més interès tindran en que hi hagi un institut, la infermera en que ni hagi ambulatori, etc. Potser ells seran els qui aconseguiran allò que resta des de fa temps aturat per la passivitat de l'Ajuntament i per l'habitual tranquil·litat dels garriguencs.

RIALLES AL PATRONAT

Hi haurà dos espectacles mensuals per als infants, un de teatre i un altre de cinema. És a dir, els diumenges cal portar la canalla al Patronat. Ah! I només val 35 ptes.

CLASSES ALS MENJADORS

La Garriga ja no s'escapa del greu problema de la manca de llocs escolars que pateixen tants pobles arreu de Catalunya. Al Col·legi Nacional Ntra. Sra. de Puigraciós els menjadors estan servint d'aula a un grup de nens de segon curs d'E.G.B. que no té on posar-se.

Dues classes estaven promeses per la Inspecció i per la mateixa Delegada, i havien de començar a funcionar aquest setembre. Durant tot l'estiu només s'han fet els fonaments i quan, finalment, han arribat els que havien de continuar les obres... es varen trobar que no les podien fer per culpa de l'Ajuntament ja que els fonaments eren incomplets. Fins quan?

LA GARRIGA S'EIXAMPLA

I sembla ser que no tan sols per causes naturals, sinó que per certs interessos de personatges mitològics que la pretenen reurbanitzar; si per un extrem la volen estirar per l'altre (el barri Querol), els carters a l'hora de repartir la correspondència fan curt, i les cartes no arriben al seu destí, això fa que els interessats les hagin d'anar cercant per diferents indrets més cèntrics de la població.

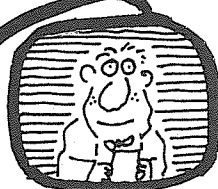
Si actualment les cartes no són entregades al seu destí, com arribaran als nous barris?

SITGES CONTRA LA GARRIGA

Malgrat el contingut esportiu de la notícia han estat els diners els veritables protagonistes de la confrontació. Un grup de garriguencs van fer gestions per tal de que la Volta Ciclista a Catalunya de l'any que ve sortís de la Garriga. Sembla que estaven disposats a trobar un milió i mig de pessetes per tal de que poguéssim gaudir d'aquest honor. Sitges però, no vol perdre el privilegi que té des de fa alguns anys i en va oferir dos.

Sitges —com en les catifes de Corpus— ens ha passat al davant per una millor organització en qüestions públiques i de diners. Consolem-nos però, ja és gairebé segur que hi tindrem un final d'etapa, lluit i baratet.

SE DESCUBREN
NUEVAS VENTAJAS A LA
LIBERTAD DE ENSEÑANZA:
EN LOS COLEGIOS DE LI-
BERTAD DE ENSEÑANZA HAY
PLAZAS ESCOLARES, EN
LOS OFICIALES (GRATUITOS)
FALTAN PLAZAS ESCOLARES

EL PERICH
INTERVIU nº 123

ELS PAGESOS RECLAMEN

El PSUC va organitzar una xerrada amb els pagesos del poble. Hi va venir en MATIES VIVES del comitè executiu. A partir de la xerrada, del diàleg entre els pagesos i les dades recollides per aquest partit, podem dir que la situació de la nostra agricultura, a grans trets, és aquesta:

1. Nombre total de pagesos: 68, dels que en calculem actius un 75 %.

2. Problemes més greus:

— El sou d'un pagès és inferior, en molt, al del treballador de la indústria (un 300 % menys).

— Els productes surten al mercat amb uns preus de venda polítics, molt inferiors als que el cost de la producció demana. (Això sense comptar la interferència dels intermediaris).

— Sense una subvenció a les explotacions agrícoles, el pagès no tindrà mai un sou equiparable al del treballador de la indústria.

3. Al Consistori no hi ha un conseller que vetlli pels interessos dels pagesos.

4. Els plans d'ordenació no tenen en compte les finques agrícoles amb una projecció de futur. Això comporta que molts terrenys estiguin en perill d'ésser engolits pel creixement i industrialització de la Garriga.

5. D'altres paguen contribucions elevadíssimes ja que se'ls considera urbans. (A la Garriga hi ha qui paga de 60.000 a 100.000 pessetes o més, pels seus horts).

6. La Seguretat Social agrícola manté els pagesos en una situació molt diferent a la dels treballadors de la indústria.

Veient el panorama pensem que cal lloar als qui no s'han venut la terra, almenys així, els nostres infants podran veure, encara, com creix un enciam, un tomàquet, o els pebrots d'alguns.

EL MEC, EL BOE I LA LLENGUA CATALANA

Pocs dies abans del començament del curs escolar s'afirma que ha sortit publicat en el BOE el decret del MEC del 23 de juny d'enguany que incorpo-

ra la llengua catalana al sistema d'ensenyança. Quan tanquem la redacció del POU, el 20 d'octubre, a l'Escola «Nacional» Ntra. Sra. de Puiggraciós i a la resta d'altres escoles d'arreu del Vallès Oriental no s'hi ha donat, encara, cap hora de català. El curs anterior, sense decret del MEC en el BOE, les classes de català començaren el mes de setembre. Només cal esbrinar qui és el MEC i el BOE i tot quedarà explicat. Són molts els que fa temps troben estrany els dos «mots» quan es parla d'ensenyament a Catalunya. Així més d'un s'ha esparverat quan ha llegit al diccionari general de la llengua catalana el significat d'ambdós termes en un intent d'acostar-se a l'argot burocràtic. Podem llegir:

MEC: Barbamec

Barbamec: Dit de l'home adult que no té pèl a la cara.

Boe no s'hi troba i es creu que boet és de la mateixa parentela:

BOET: Ribot de fulla estreta el tall de la qual presenta en el seu terç mitjà un sortint o un entrant quadrangular, que serveix per a fer respectivament un solc o un crestall al llarg del cantell d'una post, etc.

Al no saber quina relació hi pot haver entre un decret i un home sense pèl a la cara, i un ribot de fulla estreta amb una publicació es decideixen per la clàssica instància.

Els gats vells de la burocràcia, amb veu d'ànec, els assabentaran que tant el MEC com el BOE són dos organismes que tenen la seva seu a la «Vila de l'ós i l'arboç» (en castellà —o en «español» com increpa el Sr. Cela— «Villa del Oso y el madroño»). El MEC —diran— és el «Ministerio de Educación y Ciencia» de la mateixa manera que el BOE és el «Boletín Oficial del Estado». Un altre cop es comprovarà la divergència de sintonia. Nosaltres, per ara, només som ciutadans de freqüència modulada.

ENQUESTA A TENIR EN COMPTE

L'actual Junta del Patronat ha decidit obrir aquest local a tot el poble, per això ha reunit a totes les entitats, grups, partits i centrals sindicals diverses vegades; ara cada grup ha omplert un qüestionari especificant la seva possible participació al Patronat. Farem gestions per tal de saber-ne els resultats.

REFERENDUM A L'AMETLLA

Quan tots esperem el referèndum constitucional sense massa il·lusió, surt l'Ajuntament de l'Ametlla convocant-ne un. Els nostres veïns van dir «sí» a la gestió del seu consistori. Aquest pot estar ufanós, si bé la situació general del país el deixa sense autèntica capacitat moral de gestió, alguna en deuen estar preparant els membres del consistori veí.

QUÈ PASSA AMB LA FESTA MAJOR

Una ballada de sardanes i la crema de focs artificials eren la senyal d'acomiadament d'una Festa Major que encara no havia començat.

Les primeres setmanes d'agost, un considerable nombre de garriguencs se'n van de vacances; al mateix temps es celebra la Festa Major. Com en aquestes condicions es pot esperar una nombrosa participació popular?

Si en un punt hi estem tots d'acord, és que cal revifar la Festa Major, cal anar a retrobar-ne el significat original, d'exteriorització de la manera d'ésser del poble, d'una manera festiva i alegre i no quedant-se amb les superficialitats; no n'hi ha prou amb les sorolloses tómboles i amb els autots de xoc.

Valdria molt la pena que des d'ara ens plantegéssim la qüestió de la incompatibilitat de dates entre la Festa Major i les vacances que en prenguéssim consciència perquè si la cosa no canvia, a la Garriga no tornarem a respirar aires de Festa Major.

Tancada la redacció de la revista ens arriba una notícia d'última hora: Ha dimittit el conseller Sendra (president de l'Olimpic), per manca d'ajut a la seva entitat, entre d'altres raons. També —ves per on— va acusar els seus, fins ara, «companys» de manca de planificació urbanística, de no cedir terrenys per a l'Institut, d'inhibir-se en el problema escolar i d'altres petits detalls, fins ara, només denunciats per persones de fora de la Casa Gran.

Quan un vaixell s'enfonsa...

bugada neta.

—PORTEM AL POU A...

LA COMISSIÓ DE FESTES

Les festes del desaparegut bosc de Can Terrés deuen estar encara en la memòria d'alguns garriguencs. Aquestes festes se celebraven els primers dies del mes de setembre, quasi sempre pels voltants de la diada de la Verge del Camí. Pel lloc excellent on es feien i per la fama cada vegada més extesa de la Garriga com a zona residencial d'estiu, les festes van adquirir un renom fora dels límits de la població.

Aquí s'hi reuniren, a principis de segle, artistes de tota mena vinguts de Barcelona. Alguns d'ells, com és el cas d'Adrià Gual, van passar llargues temporades a la Garriga, i participaren activament en aquestes festes. Les cròniques de l'època ens parlen de l'estrena de les obres d'Ignasi Iglesias «Flors de cingle» (1911) i d'Apelles Mestres, «La viola d'or» (1914), en el «Teatre de la Naturalesa» del Bosc de Can Terrés. L'incipient cinema català compta amb un documental d'aquestes manifestacions.

Les Festes del Bosc, de discutible participació garriguenca en l'organització, no se sap exactament quan començaren, però sembla que van desaparèixer a les darreries del primer quart de segle, amb les prohibicions de la dictadura de Primo de Rivera.

Després de molts anys sense sentir-ne parlar, de sobte, l'anomenada «Comissió de Cultura» de l'Ajuntament de la Garriga, ha organitzat la «Festa del Bosc». El bosc del final del Passeig —l'antic bosc de Can Terrés no existeix— va ser-ne l'escenari el 23 i 24 de setembre: El Grup de Teatre del Patronat va representar, la nit del dissabte (amb molta deixadesa, cal dir-ho), «El retaule del flautista». El diumenge, l'orquestra Marina va amenitzar la tarda amb una audició de sardanes, un concert, i prop de la mitja nit, un ball popular. L'entrada era gratuïta i la recapta que es va fer, destinat a benefici de l'Hospital-Asil.

«Un tímid intent de retornar una festa perduda?

Una enyorança dels temps passats que recordem de molt grat?

Qui no ha sentit parlar d'aquella Festa del Bosc?

O potser és que ens fem vells i ens envaïx la nostàlgia?»

Aquests eren els interrogants inclosos en el programa distribuït. L'intent de fer reviure unes festes sense saber el com ni el perquè, per una comissió de cultura fins ara desconeguda, ens ha decidit a portar al Pou els organitzadors. Poden les respostes dels consellers Gotanegra i Cruells treure'ns de dubtes?

POU: —Qui forma part de la Comissió de Cultura?

GOTANEGRA: —En Damesón, que és el Tinent d'Alcalde, més nosaltres dos: jo que sóc l'encarregat d'esports, i en Cruells que és el de festes.

CRUELLES: —La Festa del Bosc va ser exclusivament per la comissió de festes.

A les Festes del Bosc interveniem tots tres, però en Dameson se'n va anar de viatge.

POU: —No hi va intervenir per a res el Conseller de Cultura?

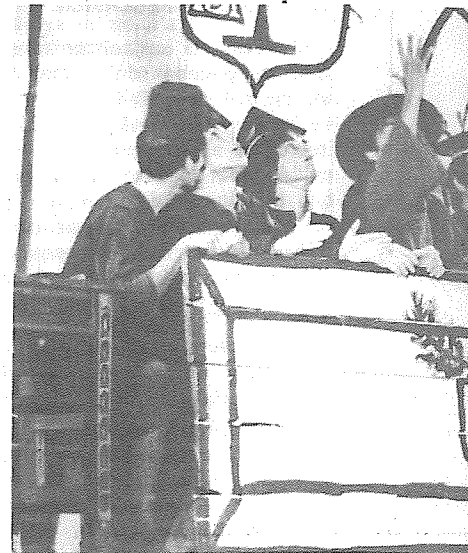
GOTANEGRA: —Ho vàrem iniciar tots tres, però com que en Damesón se'n va anar de viatge, vam quedar només nosaltres dos.

CRUELLES: —Vàrem fer la proposta primer al Delegat de Cultura, i després es va aprovar en un Ple d'Ajuntament.

POU: —Com és que hi hagi festes i esports a la Comissió de Cultura? Quina és la parcel·la que li pertoca al Conseller de Cultura?

GOTANEGRA: —Ell és el responsable. Tot li correspon a ell. Nosaltres som subdelegats, però actuem per iniciativa pròpia.

CRUELLES: —No podem comentar res de la parcel·la de cultura. Ens hem de limitar a les festes.

GOTANEGRA: —Els esports estan considerats cultura.

CRUELLES: —La Comissió de Cultura és molt àmplia. Hi entra música, esports, etc.

POU: —Aquesta Comissió de Festes, a més d'organitzar la «Festa del Bosc» ha fet alguna cosa més aquest any?

CRUELLES: —Normalment organitzem els Reis i ajudem pel Corpus.

GOTANEGRA: —Donem també ajudes quan algú les demana. Gairebé totes les festes que es fan al poble reben ajuda de l'Ajuntament. Estan patrocinades per l'Ajuntament.

CRUELLES: —Hem cregut que de la forma que marxa la gent per la Festa Major, era contraproductiu gastar-se el pressupost en fer-la. La Festa del Bosc no intenta substituir-la. El motiu d'haver-la organitzat era aprofitar el bosc que tenim al final del Passeig i recordar la gran festa d'abans, on el tren fins i tot s'hi aturava.

POU: —Quin sentit té ressuscitar unes festes passades?

CRUELLES: —Vàrem creure que tenia un sentit renovar-les, ja que tenim un bosc cedit a l'Ajuntament per en Carles de Rosselló durant cinc anys. No és el lloc on es celebraven abans les festes, però creiem que té sentit que el poble gaudeixi d'aquest bosc del final del passeig, conservant-lo i fent-hi festes. No exclusivament aquestes. Potser així ens el podran cedir durant un temps més.

GOTANEGRA: —Esperem de la benevolència d'en Carles de Rosselló que ens el vagi deixant per molts anys.

POU: —Quines altres festes creieu que poden fer-s'hi?

CRUELLES: —He parlat amb l'Agrupació de les Sardanes i els he suggerit de fer-les allà. Així ho poden fer també altres entitats.

POU: —Vol dir això que el bosc del final del Passeig és l'únic espai idoni per a fer festes? No n'hi ha d'altres?

GOTANEGRA: —Hi ha dues pistes poliesportives que poden servir també per a fer festes. I quan es faci la pista coberta, aquest pavelló podrà servir inclús com d'envelat.

La plaça de Can Dachs no té suficient espai per a festes.

POU: —No penseu en cap moment que la plaça de Can Dachs pugui també ser un lloc ideal per a fer festes un cop urbanitzada?

GOTANEGRA: —Can Dachs no pot ser plaça per a fer festes per les seves dimensions. La plaça de Manlleu, per exemple, és molt més gran i per això serveix per a moltes coses.

CRUELLES: —Mai es va pensar que fos una plaça per a fer festes o per posar-hi l'envelat. Si es pogués posar a criteri de la majoria, es veuria que la gent no ho veu així.

POU: —Però no creieu que és un lloc idoni ja que és molt cèntrica?

CRUELLES: Si quedés bé, és realment el lloc ideal.

GOTANEGRA: —La plaça serà d'una manera o altra, segons el disseny. Jo crec que si al mig s'hi posa, per exemple, una font lluminosa, mai podrà servir per ballar ni fer festes. Jo crec que la plaça de Can Dachs no té suficient espai i la seva funció ha de ser la de lloc de passeig o repòs.

POU: —¿No és un contrasentit que l'Ajuntament hagi comprat Can Dachs i ara reconeguem que és un espai massa petit per a fer-hi un lloc d'esbarjo?

CRUELLES: —Can Dachs es va comprar havent demanat la sollicitud de diferents entitats locals.

GOTANEGRA: —A l'Ajuntament vàrem veure que si no es feia un espai verd, allà hi hauria tot un bloc de pisos i vàrem pensar que era millor conservar un tros d'espai verd. Continuo creient que les mides no són bones per a fer-hi un ball o festes.

CRUELLES: —Cal fer constar que la meua idea i proposta a l'Ajuntament quan vaig entrar-hi va ser: una pista poliesportiva coberta, amb possibilitat de teatre municipal. Aquesta idea va quedar de banda perquè no hi havia pressupost.

POU: —Ja que girem a l'entorn de les festes, per què aquest any no hi ha hagut Festa Major?

CRUELLES: —Festa Major no vol dir només envelat. A l'església es va fer l'ofici. Hi va haver sardanes i també focs artificials el dia 3, o sigui, el dia de la festa. Els espectacles no es van organitzar perquè a la Garriga no hi ha gent per aquelles dates.

GOTANEGRA: —Tampoc hi ha ningú que vulgui organitzar-la. La gent no es vol arriscar, ja que l'ajuda de l'Ajuntament no cobria totes les despeses. L'Ajuntament fins ara pagava un espectacle, els pallasos i donava una subvenció metèl·lica als organitzadors.

POU: —Quin era el pressupost per la Festa Major aquests dos darrers anys?

GOTANEGRA: —L'Olímpic ho havia organitzat fins fa poc amb la subvenció de l'Ajuntament i amb l'espectacle que abans hem dit pagat. L'any passat i aquest, l'Olímpic ja no ho ha organitzat perquè varen demanar

més subvenció. L'Ajuntament va oferir 75.000 pessetes i un espectacle, presentant previament un programa d'actes. Ells volien que si hi havia pèrdues, l'Ajuntament se'n fes càrrec. No es van posar d'acord. No hi va haver acord. I no ho van organitzar.

CRUELLES: La Festa del Bosc no intentava suplir la Festa Major. El motiu va ser la recaptada per l'Hospital-Asil. Ja que la Junta agraeix les diferents col·laboracions a favor del centre ja que ajuden al seu sosteniment.

POU: —L'Hospital-Asil té alguna ajuda fixa de l'Ajuntament?

CRUELLES: —L'Alcalde és un dels membres nats de la Junta i també, en aquesta Junta, l'Ajuntament hi té un delegat.

GOTANEGRA: —Hi ha una quantitat assignada cada any per l'Hospital-Asil, però no sé exactament quina és.

POU: —Quants diners es varen fer en la recaptada?

CRUELLES: —77.600 pessetes. Aprofito ara l'ocasió d'agrair la col·laboració dels qui ens van ajudar a fer la recaptada, com ara el Centre Excursionista, Club d'Esplai La Guineu, Grup de Teatre i Grup d'escoltes.

POU: —Com se'ls va demanar ajut, i per què a ells i no a uns altres?

GOTANEGRA: —Se'ls va demanar i ho van acceptar.

CRUELLES: —Els ho vam dir i van venir tots. Com que eren molts vam creure que ja n'èrem prous. No es va discriminar ningú.

POU: —Preveieu la participació de les entitats en l'organització de festes futures?

GOTANEGRA: —Demànarem l'ajut a uns o a altres, segons el caire i la magnitud de la festa.

CRUELLES: —Demànarem sempre la col·laboració de totes les entitats, de tot caire.

POU: —Com valoreu la xifra recaptada, les 77.600 pessetes?

GOTANEGRA: —La considero correcta. Hi va haver gent que va pagar tres vegades. Ha demostrat que el poble de la Garriga estima l'Hospital.

POU: —Quant va costar la festa?

GOTANEGRA: —No se sap. Encara no s'ha calculat del tot.

(Segueix plana 14)

AL FONTS DEL POU

ESCOLES NACIONALS

Con sus 700 alumnos el Col·legi Nacional Ntra. Sra. de Puiggraciós es el mayor de La Garriga; no es de extrañar que sus problemas sean también mayores.

El primero de éstos es el que se deriva de la división del colegio entre los edificios de Can Sala —para Preescolar y Primero de E.G.B.— y las aulas de «la muntanyeta» para los restantes cursos. El desplazamiento diario de niños desde una parte a otra al ir y volver de los comedores, supone un serio inconveniente, sobre todo en días lluviosos.

CAN SALA: DEMASIADO VIEJO

El estado de «can Sala» es de todos conocido: el edificio, de principios de siglo, está agrietado y las instalaciones de agua y de luz completamente deterioradas. El Ayuntamiento no ha reparado con suficiente prontitud ni frecuencia el continuo desgaste a que el viejo caserón está sometido por parte de los 200 niños que allí asisten diariamente. Recordemos como, el invierno pasado, una inundación fue la causa de que no se pudieran dar clases, y sólo la decidida postura de los padres y maestros forzó al Ayuntamiento a buscar alguna momentánea solución. Ahora, a los dos años de haberlas solicitado, han sido hechas unas reformas, con un presupuesto de medio millón de pesetas. Padres y maestros creían necesario pavimentar los tres pisos y arreglar las vetustas instalaciones. El dinero sólo ha llegado para la planta baja. El Ayuntamiento no consultó en ningún momento a los interesados sobre lo que era más urgente reparar. De haberlo hecho, es posible que el medio millón estuviera mejor aprovechado y las reformas mejor distribuidas.

¿DONDE ESTAN LOS MILLONES?

No sólo hay problemas en Can Sala: las aulas de «La muntanyeta» también los tienen. El terreno donde están construidas es grande y bien situado, sin embargo, la construcción del conjunto es, aunque bastante reciente, absolutamente defectuosa e improvisada. El resultado han sido unas aulas excesivamente húmedas, mal iluminadas y sin la más mínima estética exterior. «Parecen gallineros», dice la gente; «Hay días de invierno en que la pizarra está tan húmeda que es imposible escribir en ella», confiesan los

maestros. La humedad en invierno, se agrava por las estufas de butano, que son la única calefacción existente. Además, faltan toda clase de instalaciones para complementar y mejorar la labor pedagógica: no hay biblioteca, ni laboratorio, ni sala de profesores, ni un porche para resguardar los niños los días de lluvia, ni un conserje; y si hay un gimnasio, ha sido gracias a la iniciativa y presión de la A. de Padres.

Este año tenían que haber empezado a funcionar dos nuevas aulas como biblioteca y laboratorio, y al mismo tiempo como aula para algunos alumnos puesto que el déficit de clases empieza a ser un problema. Sin embargo, las obras no han pasado de los cimientos y se hallan paralizadas en espera de que el Ayuntamiento termine lo que se había comprometido a hacer. Mientras, un grupo de segundo de E.G.B. ha tenido que ocupar el comedor como aula. A La Garriga parece que no ha llegado ni un duro de los 40.000 millones que el Pacto de la Moncloa decía tener previstos para construcciones escolares.

LA CULPA LA TENEMOS TODOS

La situación de la Enseñanza estatal no es nueva ni exclusiva de La Garriga. Los Colegios Nacionales han sido hasta ahora las víctimas de una política educativa discriminatoria en beneficio de la Enseñanza Privada, y esta política del Gobierno ha sido apoyada a su vez por los Ayuntamientos —el de La Garriga entre ellos— que se han inhibido sistemáticamente frente todos los problemas educativos. Y es más, también ha sido apoyada inconscientemente (es triste tener que reconocerlo)— por la indiferencia y pasividad de la mayoría de padres y la inercia de los maestros. Hay excepciones, pero la tónica general, en La Garriga, es de despreocupación y por

ello, los intentos y proyectos de la A. de Padres y de la dirección del centro encaminados a poner remedio a esta situación, no han sido suficientemente apoyados por todos.

Para terminar, algunas preguntas; quien las puede contestar que conteste.

¿Por qué el Estado da millones a la enseñanza Privada mientras los colegios estatales sufren un desamparo mayor cada día?

¿Por qué el dinero que algunas veces da el Ayuntamiento no se administra por la A. de Padres?

¿Dónde habrá que poner el año que viene los niños que no quepan en las aulas, si el nuevo colegio previsto en «Els Pinetons» no está hecho?

¿Por qué los concejales no llevan sus hijos a la escuela nacional por la que están encargados de velar?

¿Por qué los maestros se resignan y no denuncian más rotundamente las malas condiciones de trabajo?

¿Por qué los padres no se dan cuenta de que la educación gratuita y de calidad es un derecho y no un favor?

—¿Por qué el Ayuntamiento no puede pagar un monitor de gimnasia y quiere dar dinero a l'Olimpic?

El debate está abierto.

VENTAFOCS

P. D. Exponer la situación en que se encuentra la Enseñanza Estatal en La Garriga no significa en absoluto esconder los numerosos problemas, defectos y limitaciones que **también** tiene la la enseñanza privada, y que también serán objeto de otros reportajes.

Sólo evidenciando unos y otros quedará abierto el camino para corregir, solucionar y transformar.

CARNISSERIA

*Pere
Eruells*

Centre, 13
Telèfon 871 47 36

LA GARRIGA

RELOTGER

PADRÓS

Centre, 14

LA GARRIGA

**casa
mario**

Centre, 9
LA GARRIGA

GENEROS DE PUNTO CONFECCIONES

Fortuny CAMISERIA

Plaza Santa Isabel, 4

CANSA LADERIA

CAN TORRENS

Avda. 11 de Setembre, 86

LA GARRIGA

INTOLERÀNCIA

INFORME

La manca de llibertat d'expressió és un tema de constant actualitat. Normalment els mitjans de comunicació en destaquen uns determinats casos que poden atreure més l'atenció, però a nivell molt més planer trobem gran quantitat de fets en els quals es pot detectar clarament aquesta repressió.

Modernament s'ha revitalitzat la comunicació mitjançant elements de gran contingut gràfic i simbòlic i, en canvi, poques paraules. Aquests elements són idonis per a ésser col·locats en llocs públics on, de passada i amb un ràpid cop d'ull, el vianant es pot informar d'allò que li ha volgut ésser comunicat.

Naturalment, perquè això sigui viable cal que els elements esmentats estiguin exposats al públic durant un temps adequat. Si això no és possible no es compleix la finalitat que tenien.

Aquest preàmbul no té cap altre significat que el de dir que quan s'arrenca un cartell o un anunci s'està cometent un atempt i contra tota la collectivitat, que té tat contra el que es vol expressar tot el dret a ésser informada.

Malhauradament això és un fet que s'està repetint molt sovint a La Garriga davant la impotència d'uns i la passivitat d'altres.

Ben segur que en alguns casos pot ser la mateixa quitxalla qui els arrenca sense més intencionalitat que la d'alliberar una agressivitat latent. No obstant, el problema central és el de la destrucció sistemàtica per obra de gent que actua amb una intencionalitat molt concreta i en la més total impunitat.

Segurament no es tenen proves, en el sentit jurídic del terme, que permetin acusar persones concretes però sí que penso que és fàcil de determinar quina mena d'interessos defensen.

És la gent que representa la intolerància més aferrissada contra tot el que no correspongui exactament a la seva manera de fer i de pensar, i que ha gaudit, i gaudeix en bona part, de l'exclusivitat en la informació.

Queda la possibilitat de pensar que és gent que té especial adversió a aquesta mena de comunicació, però això resulta escassament coherent si pensem que segurament és la mateixa que amb motiu de les eleccions del 77 i en d'altres ocasions ha fet autèntiques empastifades pels carrers i les cases del poble, donant un exemple clar de com convertir la informació en agressió al ciutadà.

La cosa és greu quan es tracta de cartells de partits o entitats, però esdevé totalment inacceptable quan el que s'arrenca és una expressió simbòlica de quelcom molt més ampli com pot ser la bandera catalana, fet que es va produir a

La Garriga el passat Onze de Setembre.

Ens agradi o no la bandera és més que un drap estampat. El seu significat és històric i dinàmic. Per això les banderes de l'Onze de Setembre penjades als balcons fan nosa a segons qui. Els fan nosa perquè representen en certa manera un retrobament nacional i una exteriorització de la voluntat de reconstruir el país.

A partir d'aquí emprèn la seva lògica habitual en aquests casos: impedir que s'expressi qui no pensa com ells, a la vegada que crear un element d'inseguretat per al qui gosé expressar-se públicament.

Davant tot això la resposta dels poders públics ha sigut totalment inexistent, tot i que ja hi ha hagut denúncies formals dels fets. Poden argumentar, suposo, que això són fets realitzats a l'empar de la nit i sense proves testificals de qui en són els autors. Això pot ésser vàlid de primer moment, però hauria calgut que tot seguit s'hagués obert una investigació per a intentar aclarir-ho, car el poble té dret a saber qui no el deixa expressar lliurement.

Evidentment no demano cap mena de venjança, tan sols voldria que el ciutadà veiés clar que també té la seva tasca a fer en el camí vers la llibertat d'expressió i que les autoritats exercissin el seu deure de garantir-ne l'acompliment.

Manuel Vilar

ESCALDADES

BANDERA CATALANA O BANDERA VATICANA?

Un aspecte més hem d'afegir a la celebració de la Diada Nacional de Catalunya. Aquest any, com el passat, la comissió organitzadora de la nostra població volia penjar al cim del campanar —com un dels llocs més visibles— la bandera catalana. No va poder-ho fer. Se sap que, l'any passat, tot un reguitzell de parroquians presentaren un memorial de greuges a la rectoria com a protesta per la usurpació de l'espai del campanar per una bandera no representativa de tots els feligresos garriguencs. Compongida la rectoria, enguany, s'ha vist obligada a no permetre tal provocació i ofensa. Per evitar la nuesa del campanar en un dia tan assenyalat arreu corre la brama que l'any vinent s'hi penjarà la bandera vaticana.

COLLECCIONISTES I PINTORS

Una colla d'incontrolats, però no desconeguts, colleccionistes de banderes va voler ampliar la seva col·lecció. La nit del 10 a l'11 de setembre era bona hora per a fer-ho ja que n'hi havia força penjades pels balcons.

Però l'endemà, ja amb claror de dia, van adonar-se, oh disgust!, que les havien agafades repetides: totes eren dels mateixos colors.

Van pensar que l'art podria ofegar la pena de la seva frustració i, tal dit, tal fet, al cap de 15 dies ja podíem gaudir d'unes bones mostres representatives de la seva creació: a la plaça de l'Avinguda 11 de Setembre a l'estació, al principi del Passeig, etc. Això sí, totes a monocolor, el negre.

Són les anomenades pintures murals també conegudes com a pintades de frescos.

EL POU CALENT

Ha nascut una revista
a nostra bella població,
ella, calor necessita
com de la mare, l'infantó.
Propaguem-la i protegim-la
fem-la ben gran, dem-li la mà,
que tot quelcom de nostra vila
«El Pou Calent» informarà.
Pel bon nom de La Garriga
la cultura i el progrés,
tant gent jove com madura,
llegim-la tots, un cop al mes.

Ramon Mercader

CAMPANADES

Ara que el Ministeri de l'Interior decideix suprimir als grups de veïns que tenen l'arma a la calaixera, les campanes toquen a sometent dos dies seguits. El nostre campanar en té de bones, volia senzillament desfer malentesos. Valent-se d'un error mecànic, els va convidar a tots a la plaça per tal de que hi fessin una bona foguera amb tanta pistola feixista. No n'hi vam veure cap, almenys dels blaus que sabem. El cas és que tots els qui es van llevar per tal de saber que passava no hi van trobar ningú, ni una mala justificació dels responsables del campanar que de cap manera van deixar el catre. Nosaltres ens inventem aquesta encara que només sigui per a dir que avui en dia un «sometent», amb pistola o sense, no té cap sentit. A l'hora de respondre a la solidaritat entre veïns ja sabem qui es lleva.

ENTREMALIADURA

LOGOGRIF NUMÈRIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9
2 3 4 2 1 B 8 2
9 U 2 3 2 8 T
6 7 8 9 2 3
1 2 9 7 3
6 5 3 2
1 2 5
1 7
2

Bosc on s'hi ha fet les festes del Bosc.

Cinema local que per la seva bona programació s'ha guanyat el motiu de «Fundació Miró».

Conseller perpetu de l'Ajuntament.

Referent a la primavera.
President del Patronat,
Director del Full, etc., etc
Important fàbrica de mobles.

Adverbi, aplicable als cops que s'ha portat una política municipal coherent.

Sinònim de Merda.

Vocal.

LOGOGRIF NUMÈRIC

DE VERITAT?

Ocupar una columna en una publicació, pot semblar indicar que hom creu tenir quelcom interessant per a dir o que considera que les seves paraules valen la pena de ser llegides. Després, a l'hora de la veritat, resulta que les coses interessants que es diuen són molt escasses, encara que tots pensem que les nostres són diferents.

Aquest preàmbul és necessari perquè convé que des del primer moment quedi clar un fet: NO ESCRIC SOBRE SEXE PERQUÈ EL CONSIDERI UN TEMA ESSENCIAL, SINÓ PERQUÈ SEMBLA CONVENIENT, AVUI I AQUÍ, DONAR UNA INFORMACIÓ SEXUAL IMPARCIAL (no només als joves) I RECONSIDERAR UNA SÈRIE DE CONCEPTES, MOLTS DELS QUALS HAURAN DE SER MODIFICATS I A VEGADES FINS I TOT REBUTJATS.

Evidentment poden haver-hi molts d'altres motius per ocupar-se i escriure sobre un tema, des de l'afany de ser llegit fins l'intent d'aclarir-se les idees i buscar així una solució als propis problemes... per això és quelcom que deixo a la perspicàcia del lector.

No hi ha programa del que seran els propers papers,

doncs en principi el propòsit és anar escrivint segons les circumstàncies externes i la inspiració del moment. En canvi, en quant a la forma de tractar el tema, puc avançar que s'enfocarà el sexe com un tipus de conducta, sense defugir el parlar, quan calgui, de les seves bases fisiològiques, de la conducta sexual dels nostres avantpassats en l'escala filogenètica, del sexe en les diferents civilitzacions, etc., és a dir tot allò que des d'un apropament científic pugui donar llum en aquest terreny que tan tergiversat ha estat, sense oblidar com és lògic ni els condicionaments socials i econòmics, ni el paper de l'Església.

En poques paraules, es parlarà del sexe com una més entre les diverses conductes que realitza l'home (no pas la més important però sí una de les més conflictives), procurant en tot moment evitar les elucubracions injustificades i deslliurar el sexe de totes aquelles atribucions gratuïtes que se li han anat adjudicant amb el pas del temps i segons els interessos de l'època. Un punt de vista que sens dubte a molts semblarà excessivament «fred».

BUFALILULL

COMISSIÓ DE FESTES...

(Continuació de la plana n. 9)

POU: —No es calcula una cosa d'aquesta envergadura abans de fer-la?

GOTANEGRA: —Sí, sí, però sempre surten imprevistos.

POU: —És possible que la festa costés més del que es va recaptar?

CRUELLES: —Possiblement, sí.

GOTANEGRA: —Sí, segur que sí. Però va ser alhora una festa popular. A l'Ajuntament tenim unes partides per a festes que no s'havien cobert. Ho vam aprofitar per a fer la festa pensant en la recapta per l'Hospital. Són dues coses diferents.

CRUELLES: —Les 77.600 pessetes no són beneficis de la festa. La festa ja pagava l'Ajuntament.

No m'en recordo del pressupost per a festes d'aquest any. És difícil de desglossar.

POU: —Quin pressupost per a festes té l'Ajuntament aquest any 1978?

GOTANEGRA: —No me'n recordo. És difícil de desglossar perquè va per partides i hi ha transvasos d'una partida a l'altra.

POU: —Es farà la Festa del Bosc l'any que ve?

CRUELLES: —Espero i desitjo que sí. El programa reflecteix exactament la meua idea com a conseller de festes:

POU: —Sabeu les festes que es feien abans als barris de la Garriga?

GOTANEGRA: —És clar; es feien la de Santa Rita, Sant Roc, la Mercè i Sant Ramon. Ara només queda la de Sant Ramon.

CRUELLES: —Suggereixo que els barris s'animin i es tornin a organitzar.

POU: —Veieu possible de traslladar la data de la Festa Major?

CRUELLES: —És convenient, però correm el perill de que la data de les vacances també es canviï i la gent marxi.

GOTANEGRA: —És difícil perquè hi ha molts sentiments: el Patró, etc.

D'una desconeguda «Comissió de Cultura» hem passat exclusivament a una «Comissió de Festes» més definida al llarg de l'entrevista. Podem parlar d'ambigüïtat en tots els aspectes, podem veure una manera clara de gestionar la cultura del nostre poble, podem comprovar les contradiccions i el garbuix en el tema de partides i pressupostos... Però és ara cada lector qui li pertoca treure'n l'opinió. En una propera ocasió no defugim de portar al **POU** al responsable general de la cultura al nostre poble.

MATILDE MARTINEZ
FRANCESC VIÑAS

FARMACIES DE TORN

NOVEMBRE

Del 31 al 5:	Suñol
» 6 al 12:	Ferrandis
» 13 al 19:	Suñol
» 20 al 26:	Ferrandis
» 27 al 3:	Suñol

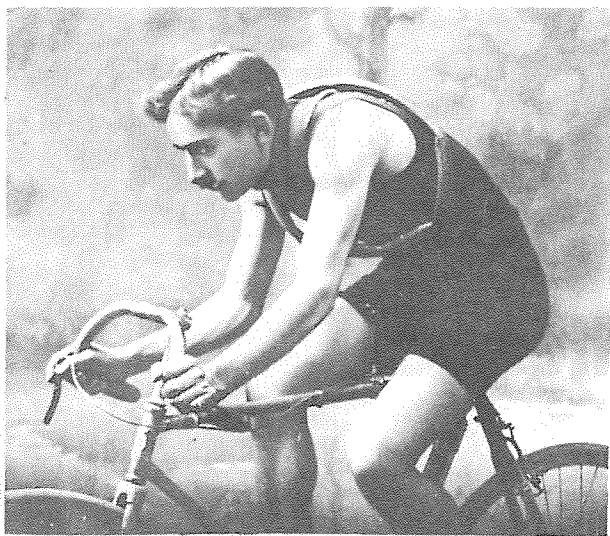
ESPORTS

EN JOAN MARTÍ

La seva mort queda un xic llunyana de la aparició d'aquest «Pou...» Cada any a l'inici de la Volta Ciclista a Catalunya les seves gestes seran recordades en els medis informatius. La seva fidelitat a La Garriga va surar sempre. Va voler que el nom del nostre poble acompanyés al seu de propi, per tal de passejar-los amb honor arreu. També ens va regalar una casa per a les nostres activitats culturals.

En Josep Musquera ens ha facilitat un bon treball sobre la volta. No cal dir que en Joan Martí hi ocupa un lloc preeminent, recordem-lo:

Va néixer a la Garriga el 13 de gener de l'any 1872. Feia d'esparter a Barcelona amb el seu oncle. Un bon dia li va tocar la grossa de Nadal i, va invertir els diners en posar una botiga al carrer dels banys, just on ara hi ha Can Busquets. Als 21 anys comença a practicar l'esport tot i prometent a la seva dona que quan guanyés un títol important deixaria de fer-ho.

Era tossut, corria amb pinyó fixe quan ja la tècnica l'havia superat. L'amor propi i les cames eren la seva arma principal. A la Volta de l'any 1912, no va tenir massa sort, anava ben classificat quan una rebentada entre Mataró i Argentona i una caiguda al Coll de la Manya el van deixar endarrerit. Empipat per la circumstància va agafar una drecera entre San Fructuós i Manresa, un control el va veure i el van posar a la cua de la classificació.

L'any 1913 les coses ja van anar millor va guanyar la volta al País Basc en la que també s'hi donava el títol de campió d'Espanya, i la Volta a Catalunya. En aquesta darrera va tenir com a principal enemic el corredor Crespo. La volta va durar tres dies. En Martí es va destacar en la primera etapa amb els minuts suficients per a guanyar-la. En la segona en Martí guanyava les pujades, mentre que en Crespo —gràcies al pinyó lliure— guanyava les baixades. A Terresa en Martí troba el pas a nivell tancat i en Crespo es destaca. Més tard el pot atrapar, però al Coll de la Manya hi té una rebentada, en Crespo guanya l'etapa, també guanyaria la tercera però no amb els minuts suficients per a que en Joan Martí quedí campió de Catalunya.

En Joan Martí devia complir la promesa feta a la seva dona. Deixaria la bicicleta però no d'ésser tossut. Recordo que en un estudi de ràdio van voler fer-li una entrevista per telèfon i ell respongué: «No us diré res sino em regaleu un transistor». La veritat és que només se'n recordaven d'ell quan venia la «Volta» i per a fer favorets de franc, quan avui molts dels seus companys tenen un bon «enxufe» a la Federació.

Llegiu

EL POU... CALENT
revista amb safareig

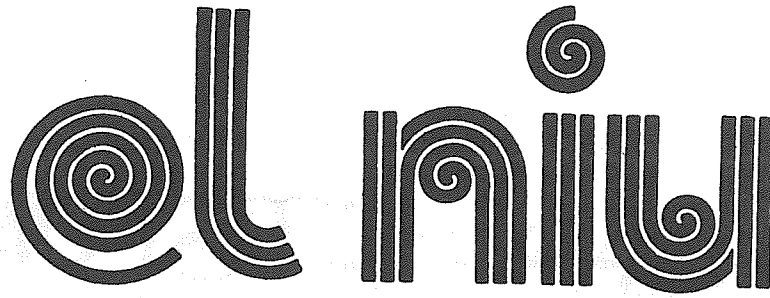
NATACIÓ LA GARRIGA

A tots els nedadors i joves que vulguin practicar la natació competitiva.

Els entrenaments començaran a partir del 1.º de novembre, de dos quarts de vuit a les nou del vespre, a la piscina coberta del Balneari Blancafort.

Els cursets d'iniciació a la natació, a partir d'un quart de set fins un quart de vuit.

Us hi esperem.

C./ CALABRIA, 63 - Tel. 871 50 48

LA GARRIGA

La Botiga on hi trobareu

COTXETS

TRONES

PARCS

LLITS

Gran assortiment per a la quitxalla

CINE ALHAMBRA

actualidad

CAN PERRIS

BOTIFARRES